

Arrest

nr. 147 366 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DOTREPPE, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 november 2006 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 20 november 2006 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor en vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 22 maart 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest nr. 1256 van 17 augustus 2007 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 22 maart 2007.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 september 2007 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Via een op 29 januari 2008 en een op 6 februari 2008 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 15 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een tijdelijke verblijfsmachtiging.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 maart 2013 de beslissing om de geldigheidsduur van de eerder aan verzoeker toegestane verblijfsmachtiging niet te verlengen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 3 april 2013 ter kennis gebracht.

1.8. Verzoeker diende op 10 juni 2014 nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Op 5 augustus 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 16 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2014 werd ingediend door:

*[N.S.M.] [...]
nationaliteit: Irak
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene zich zou kunnen uitdrukken in beide landstalen, dat betrokkene inmiddels zeer sterke banden zou hebben met België, dat hij op uitstekende wijze

geïntegreerd zou zijn, dat hij zou kunnen aantonen dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van de firma Snack Sympa SPRL voorlegt (zie werkbeplofte, contract), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene verklaarde op 20 november 2006 in België te zijn aangekomen. Hij diende een asielaanvraag in op 21 november 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 augustus 2007 met de beslissing "beroep verworpen" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 25 september 2007. De duur van de procedure - namelijk 8 maand 27 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 03 maart 2008 werden instructies verstuurd naar de gemeente om betrokkene een attest van immatriculatie af te leveren gezien zijn medische toestand. Op 29 januari 2008 diende betrokkene een aanvraag 9bis in, op 15 januari 2010 werd aan betrokkene een tijdelijk verblijf toegekend. Opdat het verblijf verlengd zou worden, diende voldaan te worden aan bepaalde voorwaarden. Zo diende betrokkene een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren. Aangezien betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden voldeed, werd uiteindelijk op 25 maart 2013 een verdere verlenging van zijn verblijf niet langer toegestaan en werd een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen opgesteld. Deze beslissing alsook het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 03 april 2013.

Meester Keusters stelt dat betrokkene nog steeds vreest voor zijn leven en vrijheid bij een mogelijke terugkeer naar zijn land, hij zou hiervan de nodige bewijsstukken kunnen bijbrengen. De raadsheer verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar diens land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is ondanks de bewering als zou hij de nodige bewijsstukken kunnen bijbrengen. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tenslotte merken we op dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hogere beroep" kan vormen tegen eerder genomen beslissingen van de administratie, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput."

Dit is de eerste bestreden beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 16 september 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"De heer:

Naam, voornaam: [M.N.S.]

[...]

nationaliteit: Irak

bij DVZ eveneens gekend als [N.S.M.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 03.04.2013. Hij diende een aanvraag 9bis in op 10.06.2014.”

Dit is de tweede bestreden beslissing:

Het inreisverbod, dat verzoeker op 16 september 2014 werd betekend, luidt als volgt

“Aan de heer:

Naam, voornaam: [M.N.S.]

[...]

nationaliteit: Irak

*bij DVZ eveneens gekend als [N.S.M.]
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 03.04.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.06.2014.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrecht-spraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbe-

deling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de twee andere bestreden beslissingen, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden.

Het loutere feit dat in de tweede en de derde bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de door verzoeker ingediende "aanvraag" om tot een verblijf te worden gemachtigd – een feitelijke vaststelling – leidt, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, ook niet tot de conclusie dat er enige samenhang zou bestaan tussen de "beslissing" die werd genomen ingevolge deze aanvraag en de tweede en de derde bestreden beslissing.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat er een samenhang zou bestaan tussen de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod omdat hij ingevolge deze laatste beslissing in de toekomst geen nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, meer zal kunnen indienen. Een verwijzing naar beslissingen die eventueel in de toekomst kunnen worden genomen inzake nieuwe aanvragen om machtiging tot verblijf laat namelijk niet toe te besluiten dat de voorliggende beslissingen samenhangen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschafft de volgende toelichting:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan

het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De buitengewone omstandigheid

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin eisende partij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De eisende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Zijn jarenlang verblijf in België (reeds sinds 2006),
- Zijn perfecte en voorbeeldige integratie en zijn opbouw van zijn leven in de Belgische samenleving,
- Jarenlang legaal verblijf in België (een legaal verblijf van niet minder dan 5 jaar!),
- Humanitaire redenen, ...

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid. De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1. De vernietigde regularisatie instructie van 19.07.2009

In de beslissing wordt het volgende aangehaald:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Verwerende partij neemt door deze alinea op te nemen in haar beslissing echter een tegenstrijdige houding aan.

Verwerende partij laat immers na rekening te houden met het feit dat een vorige bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toen immers had verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state en dat nog een andere bevoegde staatssecretaris dit eveneens heeft onderschreven.

Verwerende partij had dan ook geen reden om te motiveren dat zij de vernietigde instructie waarop eisende partij zijn aanvraag 9bis onder meer op baseerde, niet toe te passen gezien de verklaring van de bevoegde staatssecretarissen en de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

Bovendien is eisende partij van oordeel dat door het standpunt dat de verwerende partij in de media inneemt en de beslissing die zij heeft genomen op 05.08.2014, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, door nu opeens zich ervan af te maken door te verwijzen naar de arresten van de Raad van State van 09.12.2009 en 05.10.2011.

De argumentatie kan dus niet worden weerhouden.

Bovendien stelt eisende partij vast dat verwerende partij niet alle argumenten hieromtrent heeft beantwoord en derhalve zijn motiveringsplicht heeft geschonden.

Eisende partij verwijst hieromtrent naar volgende passage in diens schrijven van 10.06.2014:

“Dat deze instructie door de Raad van State op 11 december 2009 werd vernietigd doch de vorige staatssecretaris voor Asiel en Migratie Wathelet zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen;

Dat ook huidig staatssecretaris De Block te kennen heeft gegeven dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet tot de regering eventueel ander beleid zou meedelen;

Dat uit het gelijkheidsbeginsel volgt dat de criteria van de vernietigde instructie niet kunnen gebruikt worden om de ontvankelijkheid te beoordelen en de regularisatieaanvragen op basis van punt 2.8 van de vernietigde instructie ook na 15 december 2009 kunnen worden ingediend (RVV, 16.12.2010, nr. 53.240).

Eisende partij stelt vast dat verwerende partij heeft nagelaten om deze argumenten te beantwoorden.

Verwerende partij laat immers na om te antwoorden op het feit dat de vorige bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toen immers had verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state en dat nog een andere staatssecretaris dit eveneens heeft onderschreven.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

2. Gezins – en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd ... Hij woont reeds geruime tijd in België (sinds 2006, waarvan jarenlang een legaal verblijf) en heeft sinds die periode zijn leven opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in minstens één van de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds geruime tijd in België woont en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in één van de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen

noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn. De arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur die hij heeft bijgebracht bewijst dit.

Al deze elementen worden ook niet betwist door verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenfinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken sinds 2006, en dus minstens reeds 8 jaar, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Het legaal verblijf van eisende partij is niet zomaar 8 maanden en 27 dagen.

Ook het legaal verblijf van 03.08.2008 tot en met 25.03.2013 (en dus 4,5 jaar) dient ook in rekening te worden gebracht.

Dit betekent dat eisende partij een legaal verblijf heeft gehad van meer dan 5 jaar.

Het is dan ook absoluut onredelijk van verwerende partij om hieromtrent niets te motiveren in het kader van artikel 8 EVRM die ook het privé-leven beschermt.

Het kan toch niet ontkend worden dat eisende partij in het kader van een jarenlang legaal verblijf zijn economische, sociale, culturele en privé aangelegenheden in België verder heeft opgebouwd.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

3. Wat betreft zijn ononderbroken verblijf

Verwerende partij betwist niet dat eisende partij reeds voldoende tijd in België verblijft, namelijk minstens 8 jaar (sinds 2006, de datum van de aanvraag in de asielpcedure).

Verwerende partij twijfelt ook niet aan het ononderbroken verblijf sinds deze periode.

Verwerende partij betwist in deze paragraaf van de beslissing ook niet dat de banden met België inmiddels ook zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken.

Verwerende partij verwijst enkel naar de duur van de asielpcedure, maar vergeet hierbij dat eisende partij nog jarenlang in legaal verblijf heeft verbleven in België.

Dit blijkt uit de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet maar ook uit de beslissing zelf.

“Betrokkene verklaarde op 20 november 2006 in België te zijn aangekomen. Hij diende een asielaanvraag in op 21 november 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 augustus 2007 met de beslissing “beroep verworpen” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 25 december 2007. De duur van de procedure – namelijk 8 maand 27 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 3 maart 2008 werden instructies verstuurd naar de gemeente om betrokkene een attest van immatriculatie af te leveren gezien zijn medische toestand. Op 29 januari 2008 diende betrokkene een aanvraag 9bis in, op 15 januari 2010 werd aan betrokkene een tijdelijk verblijf toegekend. Opdat het verblijf verlengd zou worden, diende voldaan te worden aan bepaalde voorwaarden. Zo diende betrokkene een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren. Aangezien betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden voldeed, werd uiteindelijk op 25 maart 2013 een verdere verlenging van zijn verblijf niet langer toegestaan en werd een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen opgesteld. Deze beslissing alsook het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 03 april 2013.”

Het legaal verblijf van eisende partij is dus niet zomaar 8 maanden en 27 dagen.

Ook het legaal verblijf van 03.08.2008 tot en met 25.03.2013 (en dus 4,5 jaar) dient ook in rekening te worden gebracht.

Dit betekent, zoals reeds gemeld, dat eisende partij een legaal verblijf heeft gehad van meer dan 5 jaar.

Het is dan ook absoluut onredelijk van verwerende partij om hieromtrent niets te motiveren en geen rekening te houden met dit langdurig legaal verblijf.

4. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Verwerende partij betwist de ingeroepen argumenten niet.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in diens schrijven hebben betrekking zowel op de grondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de grondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De motivatie van de verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd.“

3.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van voormelde wetsbepaling, bestaan. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte

dienstige gegevens worden hierbij in de eerste bestreden beslissing besproken. Er wordt tevens uiteengezet dat de criteria uit de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet worden toegepast omdat deze instructie door de Raad van State werd vernietigd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht houdt – in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen – niet in dat verweerder nader moet uiteenzetten waarom hij een arrest van de Raad van State laat primeren op een verklaring die werd afgelegd door een staatssecretaris.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker

aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld. Hij benadrukt dat hij reeds sedert 2006 in het Rijk aanwezig is, dat hij gedurende verscheidene jaren legaal in België verbleef, dat hij goed geïntegreerd is, dat hij een landstaal kent, dat hij door te werken in een inkomen kan voorzien, dat hij allerhande banden heeft opgebouwd in het Rijk en dat er humanitaire redenen bestaan om hem een verblijfsmachtiging toe te staan. Met zijn uiteenzetting toont hij evenwel niet aan dat verweerder onterecht oordeelde dat de aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoeker een tijdlang in België verbleef en zich in die periode integreerde impliceert immers niet dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van ophoud in het buitenland. Verweerders standpunt is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker duidt dat in bepaalde gevallen gegevens die worden aangevoerd ter onderbouwing van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf tevens toelaten te besluiten dat de aanvraag ontvankelijk is. Zijn betoog leidt echter niet de conclusie dat verweerder in casu verkeerdelijk stelde dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te concluderen dat er een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk melding gemaakt van de vroegere verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat verweerder vergeten is dat hij gedurende verschillende jaren legaal in België heeft verbleven. Er moet daarenboven worden herhaald dat verzoeker door de duur van zijn verblijf in België te benadrukken niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk stelde dat geen buitengewone omstandigheid werd aangetoond. Het feit dat een vreemdeling een bepaalde periode tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd laat niet toe te besluiten dat het voor deze vreemdeling na het verlopen van de geldigheidsduur van de hem toegekende verblijfsmachtiging moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een nieuwe verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verweerder heeft er tevens terecht op gewezen dat hij verzoekers aanvraag om de geldigheidsduur van een eerder toegekende verblijfsmachtiging te verlengen heeft geweigerd en dat een nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan worden aangewend als een soort beroepsprocedure tegen een eerdere weigeringsbeslissing.

Verzoeker maakt met zijn betoog ook niet aannemelijk dat de verschillende gegevens die hij aanvoerde en die ieder op zich geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er een buitengewone omstandigheid bestaat, samen genomen plotseling zwaarder zouden doorwegen en wel zouden toelaten tot dit besluit te komen en verweerder derhalve een bijkomende analyse had dienen door te voeren.

Verweerder stelt daarnaast dat verweerder niet vermocht te stellen dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat de instructie van 19 juli 2009 een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient geacht te worden nooit bestaan te hebben kon verweerder er dus geen toepassing meer van maken.

De bewering van verzoeker dat de voorheen bevoegde staatssecretaris M. Wathelet zou hebben verklaard dat verder toepassing zou worden gemaakt van wat is bepaald in de instructie van 19 juli 2009 doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen

dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder een nadere toelichting had dienen te geven omtrent de vaststelling dat de Raad van State een instructie had vernietigd omdat ook de staatssecretaris die na M. Wathelet bevoegd werd voor de tenuitvoerlegging van de bepalingen van de Vreemdelingenwet zou hebben gesteld dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 blijven gelden tot de regering een andere beslissing neemt. Verweerdens motivering dat een instructie die werd vernietigd door de Raad van State niet meer kan worden toegepast is zonder meer correct en voldoende duidelijk.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Enige kennelijke appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Aangezien een vreemdeling een verblijfsmachtiging in regel moet aanvragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en er werd vastgesteld dat verzoeker niet bewijst dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om aan deze verplichting tegemoet te komen kan evenmin worden besloten dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden.

3.2.5. In de mate dat verzoeker verwijst naar het vertrouwensbeginsel moet worden benadrukt dat niet kan worden aanvaard dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het gegeven dat verweerder in het verleden toepassing zou hebben gemaakt van een instructie waarvan nu blijkt dat deze onwettig is houdt niet in dat verweerder verder toepassing zou dienen te maken van deze instructie.

3.2.6. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle dienstige gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* kan worden vastgesteld.

Wanneer een vreemdeling meent dat er redenen zijn om hem tot een verblijf te machtigen dan komt het ook aan deze vreemdeling toe zijn aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Het is niet aan verweerder om verzoeker bijkomende inlichtingen te vragen of om zelf te proberen om een aanvraag om machtiging tot verblijf met stukken te onderbouwen. Verzoekers standpunt dat verweerder *“zonder verdere vraagstelling”* zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk afwees geeft dan ook geen aanleiding tot het besluit dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of door een gebrek is aangetast.

3.2.7. Verzoeker wist dat hij slechts tot een tijdelijk verblijf in het Rijk was toegelaten en dat een eventuele verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsmachtiging afhankelijk was van het vervullen van bepaalde voorwaarden. Het is niet betwist dat hij niet aan de gestelde eisen voldeed en verzoeker na het verstrijken van de geldigheidsduur van de hem toegekende verblijfsmachtiging illegaal in het Rijk verbleef. Er blijkt daarnaast niet dat verzoeker enig gezins- of familieleven in België heeft of dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven effectief in het gedrang komt door de eerste bestreden beslissing. Verzoeker brengt namelijk geen enkel stuk aan waaruit kan worden afgeleid dat een van zijn verwanten in België zou verblijven en hij verwees in het kader van zijn asielaanvraag enkel naar het feit dat hij familie had in zijn land van herkomst. Hij toont ook niet in concreto aan dat enige band die hij met België heeft primeert op de banden die hij heeft met zijn land van herkomst of van die

aard is dat het verbreken van deze band moet worden beschouwd als een effectieve inmenging in zijn privéleven.

De Raad dient bovendien te duiden dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Artikel 8 van het EVRM legt verweerder verder geen motiveringsverplichting op en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK